

Erdő

Dóró Sándor

*Erdő! husz évemmel kerüllek;
lám, mivé tesz a szép Hold,
amely számúzve bolyong
költészetem
felborult egén...*

*Erdő! rengjen szíved.
ha kiáltom neved...
Házamat keresem bokraidban,
de megrendítő csendje
egednek nem takar be
rongyaival...*

Hát nem fogadsz be, – Erdő?!

A száműzetés verse

Dóró Sándor

*Nemes-pápuák földjén bolyongok
kenyértelen-szomjas nappalokkal,
s könnyeimmel áztatom lágyabbra az üszkös
földet és áldozok a Harcok vad istenének...*

Messze tőlem — Erdő: még emberi lélek
be nem járta, még emberi szó
át nem sebezte éneklő csendjét...
Erdő! Erdő! — a legnépábrándító kiáltással
szólom a neved, s elindulok
félelmes titkaidba!

Eltűnés

Dóró Sándor

Végtelenül fáradt vagyok: teregetem
a lelkem piszkos, legázolt fűvön.
Mebántott önérzettel kullogok
előre —
és végtelenül lesüllyedt bizalom füstölög
lelkem hamu-ágya fölött...

Ez a füst mélyről száll föl —
és száll végtelen szomjúsággal a bomló
felhőkbe. A felhőkbe száll — mint ez az élet:
amit talán magaménak sem vallhatok?!
Mert nem az enyém. Ezt már mélyen érzem:
örökre elvesztem a múltó dolgok közegében...

Örökre-é, már végtelennek tűnik! —
szálldos a lelkem, de nem tudom hova?
S most, itt, berkembe bújok,
s talán elveszek önmagam körül...

Elvesztem.
Ahogy Lajkó Jóska bácsi eltűnt;
a végtelen tehéncsordák
vadul megkeményedett ürülékébe veszve!

Föl-föl visszhangzik az óda bennem:
egy élet nagy vallomása ez, —
s velem kibomlanak messzi szénakazlak
és árnyékos, tejszagú pásztorkunyhók;
apró, eltűnő rózsafelhők...

Már mind eltűntek. Így tűnök el én is,
s nem különben!
Lassan ballagok az Erdő fái közt,
s kis ágak puha képe kúszalódik össze
lelkem zavaros vizében...